

Juni 2003 - EIFEL

VRIJDAG 06/06/03

Na x-weeken van voorbereiding en dromen van ..., en verhalen van voorbije jaren van..., stonden we ineens voor "HET" weekend, HET Pinksterweekend, met op de agenda geen vertrek om 9.00 aan één of andere voetbalkantine maar wel LAUFELD, een gezellig dorpje in "DER EIFEL".

Een 8-tal kampioenen waren reeds vrijdagmiddag vertrokken waaronder "DE" reisleader Protter, President, Bart en Ilse, Dirk en Catherine, Ilse en mezelf. D.m.v. een prachtige routebeschrijving, enkele "Umleitungen" arriveerden we allen wel, al had onze President al stevige armen gekregen van door berg en dal te rijden met camion en aanhang. Alle voorbereidingen werden nog genomen zoals het afladen van drank en eten voor de bevoorradings, zodat de dag nadien iedereen optimaal kon vertrekken.

Natuurlijk lieten we ons nog eens lekker verwennen door Helmut, de plaatselijke waard. Lekker eten en Bitburgers van verschillende maten. Onze president lanceerde nog "de rode neus", een soort van ereteken die elke dag ging toegekend worden aan een verdienstelijke renner. De sfeer zat er meteen in, grappen over tennissers Ping & Pong te Roland Garros tot cowboy Henk kwamen aan bod. Uit het duister verscheen plots nog een enkeling nl. Wilfried. Na nog enkele Bits en tröchen wein kwam hij zoals gewoonlijk elke avond: het zandmannetje, slaapwel.

ZATERDAG 07/06/03

Na een geweldige nacht,....., slaap (op een mooie kamer), werden we om 8u30 aan het ontbijtbuffet ontvangen. Broodjes, fruitsap, sneetjes dit & dat,... alles OK. Ondertussen kwam de volledige invasie van Duitsland opgang. De laatste grondtroepen waren vertrokken vanuit Haasrode. Rond 11:00 had elke piloot zijn startplaats ingenomen. Als voorstart hadden we Toets met zijn madammen. Deze vertrokken voor een mooie fietstocht met als doel "DAUN".

Het moment van de waarheid was aangebroken: "HET FLUITSIGNAAL" van onze leider Protter. De 3-daagse fietstocht was begonnen. Op het menu: +/- 50 km, en dorpen als ...scheid en ...feld. Maar hoe? We kregen geen tijd om onze beentjes een beetje los te rijden want na 5,5 km was het al gedaan met fietsen. Tussen 5,5 km en 7 km hadden we allemaal mooi op een rijtje:

- kettingbreuk Bart
- platte band Gert
- versnellingsapparaat Plof

Maar "de rode neus" was voor Jo. Onze Jo ging even 2 à 3 meter op een spectaculaire manier aan ravijnklommen doen. Nog tijdens de eerste wedstrijd helft hadden we een sierduik van Waghe met als eindresultaat een mooie schouder tattoo.

's Middags ontmoetten het Protter team en het Toets team elkaar in café "Am Wald" waar we voor de zoveelste maal weer eens extra aandacht kregen door onze bevoorraders Bets en Fernand. De bevoorrading kreeg zeker een Michelin ster; bananen, appelsienen, DE CAKE, Extran, H2O, gepresenteerd op een bedje van ...

De namiddag volgde. Een opeenvolging van prachtige vergezichten, mooie veld- en bospaadjes, single tracks om te likkebaarden,... 't Was alsof we de teletijdsmachine hadden genomen naar de oertijd omwille van die prachtige natuur. Met het einde in zicht van onze eerste dag konden we de balans opmaken:

- 2 mooie duikpartijen
- kettingbreuk
- +/- 7-tal bandbreuken
- maar het belangrijkste een prachtig parcours.

(dit deel v/h verslag werd gemaakt door **OVI**)

Zondag 08/06/03

De tweede dag is begonnen, eerst een doucheke zodat iedereen "fris" (zo fris zijn de meesten niet alhoewel het niet echt laat is geworden) en dan een stevig ontbijt, zo karig het in 'La Bresse' was zo rijkelijk is het hier. Broodjes, beleg, confituur, muesli, en dan nog de laatste voorbereidingen om te vertrekken.

Diegenen onder ons die niet mee fietsten hadden plannen gemaakt om naar het meer te gaan. Een perfecte locatie om de nieuwe lijn van Tommy Hillfiger te promoten. De aangewezen persoon hiervoor was zonder enige twijfel "Il Toetsie" die deze taak dan ook echt "au serieux" nam (foto's zijn intussen al opgekocht door United Brands en Weekend-Knack). Ze hebben wederom een heel aangename dag gehad. Sommigen zijn gaan wandelen, anderen zijn gaan zwemmen en nog anderen hebben gewoon lekker in de zon gelegen. Ieder heeft gewoon zijn ding gedaan.

Voor de bikers beloofde het een heel warme dag te worden en het klimmen zwaar, zaterdag moesten we een hoogte van 600 m overwinnen en vandaag het dubbele!!

De tocht was weer geweldig goed uitgestippeld (goed van Lucske!!!!!!!) en heel variabel. We zaten zowel in de brousse als in het water waar Polle van plezier een driedubbele salto maakte. Jammer genoeg was dit niet gefilmd geweest, zodat we het genot niet hadden om de herhalingen te zien. Hij voelde zich ook niet geroepen om deze blijdschapsprong zomaar nog eens over te doen.

De bevoorrading was heel welkom in dit weer maar we hebben wel onder o. kl. gekregen van Bets en Fernando dat ze hebben moeten wachten op een plaats (Minderlittgen) waar geen cafeeke was. Ik denk dat Luc in de toekomst alle cafeetjes eerst op GPS moet opzoeken en dan zien of er ergens een geschikte stopplaats is.

Het was wel in orde met alles wat we kregen, water, sportdrank, frisdrank, bananen, appelsienen, en vooral cake!!! De lunchpakketjes waren ook erg verzorgd. We hebben jammerlijk afscheid moeten nemen van enkele totaal platgefietste bikers die de eerste bevoorrading iets eerder verwacht (en verwelkomd) hadden.

Na de lunch zijn we onze zegen gaan halen in Abdei Himmerod (wat bij sommigen niet echt geholpen heeft) en zijn we ook in Eisenschmitt gepasseert. In Deudesfeld hebben we ondervonden dat bushokjes geweldige schuilhokjes zijn. Het heeft toen verschrikkelijk gegoten en bollen hagel vielen uit de lucht. Ook zijn we nooit zo veel gefotografeerd geweest vanuit de lucht als op dat moment. Toen het een beetje over was zijn we even gestopt aan een caféetje waar diegenen die zin hadden even een cappucino konden drinken. Protterke was zo lief om zijn tas met enkele anderen te delen (Cappucino-time) Daarna zijn we aan de afdaling begonnen naar Meerfeld waar een fanfare ons muzikaal oppepte (Luc had die speciaal voor ons opgetrommeld). We klommen terug naar Bettenfeld waar we wisten dat er een mooie afdaling kwam naar Wolfschlucht. Ondertussen heeft Jakke enkele grappige opmerkingen gemaakt. Of het nu kwam van de warmte of de vermoeidheid maar hij begon rare dingen te zien. Hij verwarde Schipper met een pond gehakt in een keukenhanddoek, Bert de bakker werd Bart de bouwer,.....

Na de zware tocht wisten we dat we nog één lange, vermoeiende klim moesten doen naar het hotel waar we op verzoek van Protterke samen in groep toekwamen.

Na de fietsen (en onszelf) afgespoten te hebben zijn we een verkwikkende douche gaan nemen en hebben we ons klaargemaakt voor het lekkere avondeten waar de gebeurtenissen van de dag uitgebreid over de tong gingen. Johan en Jakke waren zoals gewoonlijk weer geweldig aan het bekvechten maar dat gaf ons weer veel plezier. Voor onze dagelijkse portie drank zijn we terug naar het terras afgezakt waar we voor de 3de keer van de dag getrakteerd werden op een regenbui. Dan maar naar binnen waar we een beetje in vorm van een sardienendoosje op elkaar geprest stonden.

Er waren hardnekkigen die de vroege uurtjes wilden opzoeken en die hebben dan nog veel plezier gemaakt. Uit betrouwbare bron hebben we vernomen dat Gée het hoogste woord had onder toezien van Marie; dat Jakke een hindernisparcours heeft afgelegd voor hij in bed lag (tot lichte ergernis van Presi die al enkele uren lag te "mediteren") en dat Polle, Toets & Mies, Bill, Protter en Waghe uit volle borst hebben meezongen. De volgende morgen waren de oogskes klein, de kopkes niet al te fris en bij sommigen onder hen de spierekes naar "de voeten" gezakt.

Een nieuwe dag was aangebroken, jammer genoeg de laatste van ons weekendje!

(dit deel v/h verslag werd gemaakt door **Karina en Grazyna**)

Extra verslag van een niet-biker:

Beste sportvrienden,

Ziehier een verslagje over het randgebeuren van onze jaarlijkse pinkstertocht, die dit jaar doorging in Duitsland, meer bepaald in Laufeld. Dit ligt kort aan Manderscheid en bevindt zich boven de zeespiegel.

Zoals u weet is niet iedereen tegelijk vertrokken. De traditie in ere houdend zijn er een paar leden te laat gekomen. Een groepje van drie leden, waaronder deze schrijver zijn pas zaterdagavond aangekomen en hebben alzo het één en ander gemist, vooral het avondeten. Er was niets mer zu fressen, volgens Helga, de plaatselijke keukenprinses. Aangezien zij vergezeld was door een man die veel schaduw maakte hebben wij niet geprotesteerd. Gelukkig zijn wij opgevangen geweest door Herr Das und zijn gnädige frau Olga Boeykens (waarvoor onze dank) in hun, toen nog droge, mobilhome.

Maar reeds voor onze aankomst in ons hotel, hadden wij een paar probleempjes. Ik had aan Katrien Von Burggraeven gevraagd of zij graag GPS had in haar nieuwe wagen, zij antwoorde "toch wel". Blijkt nu dat ons Katrien dacht dat GPS wil zeggen "Gore Perverse Sex", zodoende waren wij wel even de kluts en de weg kwijt. Aangekomen aan een Amerikaanse legerbasis (Marie en Gee waren hier ook al verkeerd gereden), wisten we dat er iets scheelde. In plaats van de schuine "T" op het plan van Herr Preuter, zaten we op een schuine "P", zodat we terug op dezelfde weg uitkwamen. Even voor Laufeld waren werken bezig. We vroegen er de weg aan een oude man, hij verklaarde dat de werken reeds 58 jaar bezig waren maar dat het einde nu wel in zicht was. Uiteindelijk zijn we goed aangekomen in het Laufelder hof.

Door een probleem aan debovenknie kon ik dit jaar spijtig genoeg niet meerijden en moest ik een beroep doen op de verklaring van een paar deelnemers, over de gebeurtenissen tijdens de tocht. IK WEET NIET OF HET STROOKT MET DE WAARHEID, feit is wel dat er velen spreekverbod hadden gekregen. Een verslag over de tochten zal gemaakt worden door Ovi en de zusjes Wierzbinski -ska oelala.

Op zondag zijn de niet fietsende leden op stap geweest naar een nabijgelegen meer, we hebben er ons goed geamuseerd, maar als je zelf eens ter plaatse wil gaan, zeg je toch liever niet dat je lid bent van de DHB. We hebben een wandeltocht gemaakt rond het meer en op een bepaald moment, tijdens de beklimming van het pad, kort aan het kafeeke aan het meer, bemerkten wij een boom waarvan de schors af was. Dit was vermoedelijk het werk van een kudde wilde varkens. Volgens een welingelichte bron was dit echter de plek waar Waghe de wetten van de aantrekkingskracht van de Aarde heeft bestudeerd.

Terug aan het meer was er gelegenheid voor tal van activiteiten zoals zwemmen, zonnebaden, waterfietsen, roeien en van een veel te hoge toren springen. 8 m hoog!

Toets zag ook een bordje waarop stond "nicht springen". Aangezien er niemand van ons dergelijk familielid bijhad, hebben we deze activiteit links laten liggen.

De meesten van ons waren deftig gekleed en we waren niet van plan op te vallen. Dit was buiten Toets gerekend, in zijn onderbroek is hij het vulkaanmeer ingesprongen. Ilse van Beirre en ikzelf zijn hem achterna gezwommen (in zedige badkledij) en hebben een toren beklommen. Ilse en Toets zijn vanop 5 m hoogte in het water gesprongen. Dit na het ontleden van de hardheid van het water en het berekenen van de daalsnelheid en de hoek bij de aanraking van het wateroppervlak (ja, ze hebben dus getwijfeld).

Ikzelf heb me koel gehouden en aan de mensen uitgelegd "das ich eine apendisite hadde" en heb de ladder naar beneden genomen (awoe, flauwe, boe, schotelvod) Jaja, tis al goed. Martina was eveneens in het 28m diepe meer gesprongen maar was vergeten dat ze niet kon zwemmen. Gelukkig kon ze nog net op een uitstekend rots staan, die zich 2m lager bevond. Katrien, (niet die van de GPS) heeft van 3m hoog gesprongen en heeft de eerste uren niet op haar linker bil kunnen zitten. In het water voelde ik plots de tentakels van een inktvis aan mijn rug, het bleek echter Toets te zijn, met zijn onderbroek op zijn hoofd. De rest heeft zich voorbeeldig gedragen, (waaronder Ivan, sinds hij opa ... eu granddad is geworden, is em vreed gekalmeerd me dunkt). In de ligweide is er een fotoreprotage gemaakt van een verleidelijke, zwoele bink. Foto's zijn enkel te bekijken op aanvraag en mits gebruik van een 3-D brilletje.

's Avonds, eigenlijk was het al nacht, is de harde kern in het cafee blijven plakken en dat zullen ze daar wel geweten hebben. We zouden achteraf nog eens naar het plaatselijk bal gaan, maar toen er een pipo binnenkwam met een bebloed gezicht en zonder arm (die van dat bal kwam), zijn we toch maar in het cafee gebleven. De vrouwen ontpopten zich tot volleerde go-go girls, terwijl Toets met zijn disco pasjes iedereen verbaasde. Gee veranderde in een echte Messieur 100.000 volt en Fernando veranderde in Casanova, hij heeft met alle aanwezige vrouwen tango's en lambada's gedanst. Jakke had zoveel last van de warmte, dat hij moest afgekoeld worden (door middel van een glas bier boven zijn hoofd). Bets die de volgende dag moest rijden met de bevoorrading, heeft zich voorbeeldig gedragen. De barman, Helmut, heeft nog een rondje sterke drank getrakteerd en toen alles op was zijn we maar gaan slapen of zo.

Op maandag heb ik de onmisbare bevoorradingploeg vergezeld in gezelschap van Martina. Fernando en Bets doen dit trouwens uitstekend en de GPS (de echte) hadden ze bijna niet nodig. Bets kent alle cafees en Fernando kent alle kerken en museums. Toen er op een bepaald moment geen cafees en kerken meer waren en de GPS het eveneens liet afweten, begon het spannend te worden en begon er een debat tussen Bets Bush en Fernando Hoessein. Door bemiddeling van de first-lady en commical Billy is alles toch nog goed gekomen. Volgens Herr Preuter is tijdens de laatste rit gebleken, dat er andersgeaarde bouwmaterialen (betonjanetten) aanwezig waren in het peleton. Op het einde was iedereen moe maar vreed tevreden. Ik geloof wel dat we mogen zeggen dat dit een geslaagd week-end was en dat er nog zo mogen volgen. En tenslotte mogen we zeker niet de mensen vergeten die dit alles mogelijk maakten. Hartelijk dank voor jullie moeite! Tot volgend jaar!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

(dit deel v/h verslag werd gemaakt door **Billy**)

